

Askerî Gücün Dayandığı En Önemli Üç Temel Unsur Nedir?

İnsan hayatı yeryüzünde başladığından beri insanlar arasında anlaşmazlıklar, çatışmalar ve savaşlar var olagelmıştır; bu durum hâlâ devam etmekte olup Allah'ın dini yeryüzüne ve onun üzerindeki varis oluncaya kadar da devam edecektir. Savaşlara girme ve muharebeleri yönetme görevi daima askerlerin omuzlarında olduğu gibi askerlerin düşmanlarına karşı zafer kazanmaları ya da yenilmeleri ise her zaman güçlerinin boyutuna bağlı olmuştur.

Buradan hareketle şu soru ortaya atılmıştır: Askerî gücün dinamikleri nelerdir? En üst derecede yeterlilik ve güce sahip olmalarını sağlayacak şekilde hazırlanmaları, donatılmaları ve eğitilmeleri için askerî gücü oluşturan temel unsurlar nelerdir?

Askerî liderler ve düşünürler, savaş deneyimleri ve bunların incelenmesi doğrultusunda askerî gücün, temelde üç ana unsura odaklandığı sonucuna varmışlardır:

- 1- Askerlerdeki savaşma ruhu ve maneviyatları.
- 2- Savaşma üslubu ve askerî operasyonların yönetimi.
- 3- Silahlar ve askerî teçhizatlar.

Bu üç unsurdan en önemlisi hangisidir? Cevap; İkinci Dünya Savaşı'na kadar en önemli unsurun askerlerin savaşma ruhu olduğu, bunu savaşa girme üslubu ve savaş yönetimi izlediği, ardından da üçüncü sırada askerî silahların geldiği şeklinde olur. İşte bu temel üzerinde askerleri eğitiyorlar, yetiştiriyorlar ve onlara bu mefhumları aşıyorlardı.

Ancak İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra son derece yıkıcı silahların icadıyla birlikte bu unsurlar yeniden sıralanmış; böylece askerî silah en önemli unsur olarak kabul edilmiş, bunu savaşa girme üslubu ve muharebenin yönetimi takip etmiş ve üçüncü sırada ise askerlerin savaşma ruhu yer almıştır. Dolayısıyla bu temel üzerine askerler, askerî kolej ve akademilerde eğitilmiş ve bu tasavvura göre hazırlanıp yetiştirilmişlerdir.

Dünya devletleri bu tasavvuru benimseyerek bunu askerî program ve eğitimlerinin temeli haline getirmişler; böylece müfredatlarını yeniden yapılandırıp kuvvetlerini buna göre eğitmişlerdir. Böylece de dünyanın çeşitli yerlerindeki insanlar ve devletler, askerî silahları bakımından üstün olan ülkelere korkar hâle gelmişler, onların gücünden çekinmişler, hatta onların birçoğu bu ülkelerin nüfuzuna ve gücüne boyun eğmişlerdir.

Bu teorinin sarsıcı en öne çıkan örneklerden biri, Soğuk Savaş'ın iki kutbundan biri olan ve o dönemde en büyük nükleer cephaneliğe ve en modern yıkıcı silahlara sahip olan Sovyetler Birliği'nin 1979 yılında Afganistan'ı işgal etmesidir. O dönemde Afganistan, dünyanın en yoksul ve askerî açıdan en az gelişmiş ülkelerinden biriydi. Bununla birlikte on yıl süren bir savaşın ardından ve Sovyet ordusunun muazzam askerî gücü ve geniş çaplı savaş operasyonlarına rağmen süreç, Sovyetlerin Afganistan'da yenilgiye uğrayıp kuyruğunu kıstırarak çekilmesiyle sonuçlanmıştır; bu da savaşlarda zaferin elde edilmesinde belirleyici faktörlerin gerçeği hakkında derin soruları gündeme getirmiştir.

Bunun üzerine dünyadaki birçok askerî uzman, özellikle de Amerika liderliğindeki NATO ülkelerinin uzmanları, Sovyet savaş üslubunu zayıf ve yetersiz olarak nitelendirmeye başlamışlar; ancak askerî gücün üç temel unsurundan hangisinin zaferi elde etmede en önemli ve en etkili unsur olduğunun sorgulanması üzerinde derinlemesine durmamışlardır?

2003 yılında Amerika, yaklaşık kırk dokuz ülkenin yer aldığı bir koalisyonla Irak'ı işgal etmiştir; ancak kısa süre sonra şiddetli bir direnişle karşı karşıya kalmış olup eğer ihanetler olmasaydı neredeyse başarısız olacaktı.

Bunun ardından askeri uzmanlar arasında kilit bir mesele öne çıkmıştır: Askeri güçte en önemli unsur sayılan faktörler hangisidir? Nitekim bu soru, askeri çevrelerde ve stratejik çalışmalarda ivedilikle gündeme getirilen bir konu haline gelmiştir.

Askerî uzmanlar arasında uzun ve ciddi tartışmaların ardından, askerî güçte en önemli faktörün askerlerin savaşma ruhu olduğu sonucuna ulaşmışlardır; bunu savaşa girme üslubu ve muharebelerin yönetimi izlemiş, üçüncü sırada ise askerî silahlar yer almıştır.

Askerlere savaşma ruhunu veren şey, değerli canlarını feda etmelerinin karşılığında elde ettikleri bedeldir.

Ahret gününe iman eden ve cennetin nimetleri uğruna canını feda etmeye çalışan bir müminin savaşma ruhunun, dünyevî bir ücret karşılığında kendini feda eden ve ahirete de cennet nimetlerine de inanmayan birinin savaşma ruhuyla eşit olması asla mümkün değildir.

Dolayısıyla mümin, cenneti kazanma yolunda canını feda etmeyi birinci öncelik haline getirirken; ahret gününe inanmayan kişi ise dünyayı elde etmeyi ve kendi canını korumayı birinci öncelik haline getirmektedir; bu yüzden bu iki sınıfın, silahları ve savaş araçları ne kadar farklı olursa olsun, savaşa aynı şekilde girmeleri ve savaşın yükünü ve zorluklarını aynı derecede taşımaları mümkün değildir.

Bugün yeryüzünün sakinleri arasında ahret gününe ve cennete iman edenler kimlerdir?

Ahret gününe ve cennete iman edenler, Allah'ın rızasına nail olmak ve cenneti kazanmak için savaşlara girenlerdir; bu bakımdan asla yenilgiye uğramamış olmazlar; imanları ve maksatları üzerinde sebat ettikleri sürece gerçek akıbetleri asla bir yenilgi olmayacaktır.

Peki bugün Müslümanlarda savaşma ruhu var mıdır? Savaş üsluplarını biliyorlar mı? Ve askerî silahlara sahipler midir?

Bugün Müslümanlarda bulunan savaşma ruhu, başka hiçbir halkta ve hiçbir orduda bulunmamaktadır.

Bugün Müslüman ülkelerinin depolarında bulunan silahlar, eğer doğru bir şekilde kullanılırsa, yeryüzündeki tüm orduları defalarca yenmeye yeterlidir.

Savaş üsluplarını öğrenmek, ancak savaş alanında ortaya çıkar ve bunları kazanmak ise uzun zaman almaz; aksine askeri komutanlar savaş koşullarına göre bunu çok hızlı bir şekilde karara bağlarlar.

O halde sorun nedir? Ve neden Müslümanlar bugün, yenilgiye uğrayıp zulüm görüyorlar?

Bunun sebebi, İslam'ın ve Müslümanların derdiyle dertlenen, gerçek düşmanlarını idrak eden, ardından halkları, orduları ve tüm Müslümanları birleştirip onları bu düşmana karşı bir araya getirip seferber etmek için çalışan bir liderin yokluğudur.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Ahmed Hadi